

Arrest

nr. 317 423 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 februari 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 25 november 2021.

1.2. Op 9 juni 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan verzoeker bij arrest nr. X van 18 november 2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 31 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 25 oktober 2023 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. X van 4 maart 2024 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 25 oktober 2023.

1.7. Verzoeker dient op 23 april 2024 een derde verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 8 juli 2024 gehoord op het CGVS.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 29 juli 2024 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen in uw eerste verzoek bent u een etnische Pers, afkomstig uit de stad Teheran en bent u in bezit van de Iraanse nationaliteit. U bent getrouwd en heeft twee dochters. Uw vrouw en dochters verblijven momenteel nog in Iran. In Iran was u tewerkgesteld als freelance sociaal en cultureel journalist.

Tot het jaar 2007 was u lid van de 'Association of Iranian Journalist', maar dan werd de onafhankelijke organisatie overgenomen door de Iraanse overheid naar aanleiding van de commotie die gepaard ging met de verkiezingen van Ahmandinejad. Op deze manier kon het Iraans regime controle uitoefenen. Alle leidinggevenden en managers werden opgesloten en vervangen door het regime. Sinds het jaar 2004 maakt u deel uit van de 'International Federation of Journalists' in Brussel.

U kwam in 2005 voor de eerste keer naar België omdat u uitgenodigd werd voor journalistisch onderzoek. U wou echter op dat moment al een verzoek om internationale bescherming indienen. Maar op dat moment werd uw vader onder druk gezet door het regime opdat u zou terugkeren. Vier dagen na uw terugkeer stierf uw vader aan een hartaanval. Na uw terugkeer naar Iran werd u onmiddellijk ondervraagd door de Iraanse autoriteiten over uw journalistische doeleinden in België. U kon hen echter overtuigen dat u geen slechte bedoelingen had gehad met uw reis naar België en dat het enkel voor journalistieke doeleinden was.

In het jaar 1388 (2009), na de demonstraties van de groene beweging, werden veel journalisten ondervraagd om te zien of zij wisten wie de aanzet gaf tot deze demonstraties. Ook u en vele andere collega's werden gearresteerd en ondervraagd. Vanaf dan begonnen jullie meer onder toezicht te staan en gecontroleerd te worden door de overheid. U werd voor een tweede maal gearresteerd in december 2017 naar aanleiding van deze protesten. U werd ondervraagd om te zien of u een grote speler was. Hierbij moest u al uw wachtwoorden geven en werd u verplicht al uw kritische berichten op sociale media te verwijderen. Deze waren niet gevaarlijk en waren niet gericht aan de leider maar gewoon klagen over de situatie en de samenleving. Na deze ondervraging werden u en andere journalisten gevraagd om jullie elke zes maanden te melden om een gesprek te voeren. Vervolgens braken er in januari 2019 (november 2019) opnieuw betogingen uit. Bij deze ondervraging vroegen ze u te stoppen met journalistiek werk. U maakte een klik in uw hoofd en dacht aan uw dochters. U hield immers van uw beroep maar u voelde dat u niet langer vragen kon stellen zonder gevaar te lopen, waardoor u uw beroep niet meer goed kon uitoefenen. U zag dat er toen ook bij collega-journalisten vragen werden gesteld rond het neerschieten van het Oekraïens vliegtuig.

U verliet Iran op 26 oktober 2020. Met een studentenvisum kwam u naar België. U had toestemming gekregen uw studies Engelse literatuur hier verder te zetten. Maar na drie maanden zette u uw studie stop wegens de stress die u had omdat u zo ver verwijderd was van uw vrouw en dochters. Uw vrouw kreeg op dat moment ook anonieme telefoontjes waarvan u vermoedt dat deze afkomstig zijn van de Iraanse autoriteiten. Daarnaast heeft u het gevoel dat u niet meer kan terugkeren naar Iran omdat een internationale journalist die reist gemakkelijk kan aanzien worden als een potentiële spion en de diplomatische relatie tussen België en Iran momenteel niet goed is naar aanleiding van Assadollah Assadi. Sindsdien vermoedt u dat u gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten omdat u niet meer aanwezig was elke zes maanden om u te melden voor een gesprek. Uw vrouw en kinderen verplaatsen zich constant zodat zij niet gearresteerd zouden worden en u zou moeten terugkeren om hen vrij te krijgen.

Tevens haalde u aan dat het onmogelijk is om in Iran te leven aangezien u niet religieus bent en dat niet wordt aanvaard. U haalde ook aan dat u van naam wilt veranderen, maar dit in Iran ook niet wordt toegestaan aangezien u de naam van de geestelijke leider draagt.

Op 16 februari 2021 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in.

U vreesde bij terugkeer naar Iran op opgesloten en gefolterd te worden wegens uw journalistieke activiteiten. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u neer: een kopie van uw paspoort, uw melikaart, uw rijbewijs, uw legerdienstkaart, uw internationaal rijbewijs, een kopie van uw shenasnameh, een legalisatie van vertaling, een geboortecertificaat, een kaart van de 'International Federation of Journalists' geldig tot 2006, een kaart van de 'International Federation of Journalists' geldig tot 2008, een kaart van de 'Association of Iranian Journalists', een kopie van een kaart van de 'Association of Iranian

Journalists van uw echtgenote, enkele boeken van uw vrouw, uw inschrijvingsbewijs aan de VUB met studentenkaart en enkele van uw boeken waar u aan meewerkte.

Na uw eerste persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat nog een lijst door van journalisten, activisten, studenten, advocaten en gewone mensen die gearresteerd werden in Iran in het voorbije jaar, één van uw werkstukken genaamd 'Authoritarianism in the macro-cultural policies of the country' en opmerkingen die u maakte bij het persoonlijk onderhoud.

Op 10 juni 2022 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw vrees om geviséerd te worden omwille van uw job als journalist in Iran of gezien te worden als een spion door het Iraans regime. Daarnaast werd ook het laattijdig karakter van uw verzoek aangehaald. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het CGVS in haar arrest nr. 280318 van 18 november 2022. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 31 januari 2023 uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In uw eerste volgend verzoek herhaalde u uw vrees en verklaarde u dat u het besluit van het CGVS niet eerlijk vond en er toch wat misverstanden waren. U verduidelijkte uw legaal vertrek uit Iran nogmaals en benadrukte dat u ondervraagd werd bij vertrek uit Iran. Daarnaast vergoelijkte u uw laattijdig verzoek wegens schrik dat u uw identiteitskaart om te kunnen studeren zou kwijtraken. Evenmin had u op dat moment een adres om op te geven. U verklaarde dat u weldegelijk de intentie had om asiel aan te vragen. Daarnaast haalde u aan dat u actief was in de demonstraties en tijdens conferenties en meetings tegen het Iraans regime. U haalde tevens aan dat de dochter van uw oudere broer M. is overleden tijdens een gepland ongeluk. U denkt dat de overheid hier achter zit om druk op u te zetten. U voelde dat uw broer u als de schuldige ziet.

U vreesde bij terugkeer naar Iran onmiddellijk gearresteerd te worden en naar de gevangenis overgebracht te zullen worden waar u gemarteld zou worden. U vreesde dat ze u ervan zullen verdenken een spion te zijn.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende stukken neer: een brief van uw advocaat waarom u een nieuw verzoek indient, een dagvaarding uit Iran, een uitspraak van de rechtbank in Iran, een attest van de International Federation of Journalists, een attest van Engage Exited Journalists Support Association, een mail van het Europees parlement van C. W. met bijhorende foto's, foto's van een zoommeeting i.v.m. een demonstratie, uw kaart van uw deelname aan de demonstratie met bijhorende foto's, foto's van uw deelname aan andere demonstraties, foto met Vlaams minister van Media en Armoedebestrijding, een document betreffende de licentie van uw Iraanse advocaat en een brief omtrent uw activiteiten.

Op 25 oktober 2023 nam de Commissaris-generaal een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in uw eerste volgend verzoek omdat u geen nieuwe elementen had opgeworpen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. Zij bevestigde de beslissing van het CGVS in haar arrest nr. 302636 van 4 maart 2024 door uw beroep te verwerpen. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 23 april 2024 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. In uw huidige verzoek verklaart u openlijk atheïst te zijn en deze waarden uit te dragen. Voorts stelt u artikels geschreven te hebben die door de Iraanse overheid als direct crimineel feit gezien kunnen worden en waardoor u per direct naar de rechtbank kan gestuurd worden. Tenslotte stelt u nog actief te zullen blijven omtrent atheïsme zodoende u nog nieuwe elementen kan puren hieromtrent.

Ter staving van uw tweede volgend verzoek legt u volgende stukken neer: een bundel met nieuwsartikelen die u geschreven heeft, een brief ter staving van uw lidmaatschap bij het Centre Laïque Iranien Afghani de Belgique, enkele documenten gerelateerd aan uw werk in België, enkele foto's van uw kinderen, uw belastingaangifte, een attest aangaande Franse lessen die u genoten heeft te België, twee stukken aangaande uw tandartsactiviteiten in Iran en een psychologisch attest.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen (vragenlijst bijzondere procedure noden, 07/05/2024; beoordeling bijzondere procedurele noden, 07/05/2024).

U legt evenwel een attest neer waaruit moet blijken dat u psychologische opvolging geniet bij Dhr. R. K., een psycholoog verbonden aan het gezondheidscentrum voor Vluchtelingen, Exil, te Brussel. Dhr. K. schrijft dat u symptomen van psychologische kwetsbaarheid en spanning vertoont. Hij gaat verder met te stellen dat voorgenoemde symptomen verbonden zijn aan uw ervaringen in Iran en uw onzekere situatie te België. Voorts verklaart hij dat u op regelmatige tijdstippen in uw leven te maken heeft gehad met onderdrukking omwille van uw professionele activiteiten als journalist in Iran. Er moet evenwel onderstreept worden dat hoewel uw psycholoog uw mentale klachten verbindt aan uw ervaringen in Iran (op basis van uw persoonlijke

verklaringen), hij evenwel niet bij machte is om een geloofwaardigheidsonderzoek uit te voeren. Bovengenoemd attest geeft bijgevolg geen uitsluitel over de ware oorzaak van uw mentale klachten. Er dient voorts opgemerkt te worden dat Dhr. K. geen diagnose stelt in zijn schrijven, noch maakt hij gewag van een concrete behandeling. Ook kan uit zijn schrijven niet opgemaakt worden dat u omwille van eventuele mentale klachten niet over de cognitieve vaardigheden zou beschikken om uw verklaringen uiteen te zetten, hetgeen ook blijkt uit de neerslag van uw verklaringen. U maakte evenmin gewag van zulke problemen tijdens of na uw persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werd met een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vrees om geïsoleerd te worden in Iran omwille van uw werk als journalist of gezien te worden als een spion door het Iraanse regime. Daarnaast werd ook het laattijdig karakter van uw verzoek aangehaald. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde op 18 november 2022 eveneens dat beide beschermingsstatuten u geweigerd moeten worden in haar arrest nr. 280318. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast. In uw eerste volgend verzoek wierp u evenwel geen nieuwe elementen op die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten, waardoor het CGVS uw eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaarde. Het beroep dat u aanhangig maakte tegen deze beslissing, werd per arrest nr. 302636 van 4 maart 2024, verworpen. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing, waardoor er u geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot uw eerste volgend verzoek en de beoordeling ervan vast staat, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In uw huidig verzoek verklaart u openlijk atheïst te zijn en deze waarden uit te dragen (verklaring volgend verzoek, 07/05/2024, vraag 17). Voorts stelt u artikels geschreven te hebben die door de Iraanse overheid als direct crimineel feit gezien kunnen worden en waardoor u per direct naar de rechtbank kan gestuurd worden (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Tenslotte stelt u nog actief te zullen blijven omtrent uw atheïsme zodoende u nog nieuwe elementen kan puren hieromtrent (verklaring volgend verzoek, vraag 17).

Er moet op gewezen worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u als atheïst door het leven gaat en zich als dusdanig zou manifesteren bij een terugkeer naar Iran. Van een verzoeker die beweert ervoor gekozen te hebben het atheïsme aan te hangen, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bewustwording is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van zijn nieuwe overtuiging, geloofsleer en indien van toepassing zijn activiteiten in dit kader. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. In uw geval is voorgaande des te meer van toepassing daar u in het verleden nog stelde niet-religieus te zijn. Uw verklaringen aangaande uw vermeend atheïsme zijn evenwel ontoereikend.

Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het atheïsme weinig overtuigend zijn. U gevraagd naar hoe u tot uw nieuwe atheïstische identiteit bent gekomen, stelt u dat de negatieve beslissing in uw vorige verzoek u geruïneerd had en u ertoe bewogen heeft na te denken over de redenen waarom u naar België bent gekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 8/07/2024, p. 10). U beseftte dat al uw problemen met religie te maken hadden waarop u op een nacht besloot atheïst te worden en dat ook te verkondigen (CGVS p. 10, 11). Er kan evenwel verwacht worden dat uw keuze voor het atheïsme weloverwogen was en hieraan een periode van reflectie zou zijn voorafgegaan. U concreet gevraagd waarom u zich als atheïst identificeert waar u in het verleden nog verklaarde als niet-religieus door het leven ging, blijft u danig op de vlakte. U beperkt zich tot het inzicht dat religie het probleem is, u het beter kan vinden met niet-religieuze mensen en u atheïst werd omdat u geen reden zag om het niet te zijn (CGVS p. 10). Zulks getuigt evenwel niet van een diepgaande overtuiging en weloverwogen beslissing om een bepaalde levensbeschouwing, hetgeen atheïsme evenzeer is, te gaan

aanhangen. Verder aangedrongen op uw keuze gaat u verder met te stellen dat u als atheïst mensen op meer humanistische wijze mensen kunt beoordelen (CGVS p. 10). Gevraagd om dat eens uit leggen beperkt u zich wederom tot een oppervlakkige these dat u mensen beoordeelt op basis van uw opvattingen, u zich vrij wil maken van religieuze opvattingen en u als atheïst niet vooringenomen bent (CGVS p. 10). Waar u hiermee geenszins toelicht waarom u precies voor atheïsme gekozen heeft, dient er onderstreept te worden dat u met voorgaande these eveneens ingaat tegen de basisgedachte van het atheïsme, de afwezigheid van geloof in een of meerdere goden en de actieve verwerping van godsbeeld. Stellen dat u als atheïst niet vooringenomen zou zijn, is dan ook weinig ernstig. Zo ook uw these dat u als atheïst vrij zou zijn van religieuze opvattingen daar een atheïst evenzeer een geloofsleer betreft, zij het geloof in afwezigheid van een of meerdere goden. Dat u als atheïst dan niemand zou beoordelen op basis van hun geloof en neutraal in het leven zou staan (CGVS p. 10), gaat geheel voorbij aan voorgenoemd basisprincipe dat net gebouwd is op de verwerping van godsgeloof. Geconfronteerd met voorgaande stelt dan weer dat u als echte atheïst mensen het licht moeten laten zien (CGVS p. 10), waarmee u voorbij gaat aan uw eigen these dat u mensen niet wenst te beoordelen, u neutraal in het leven staat en u niet vooringenomen zou zijn. Door te stellen dat u mensen moet laten zien dat het idee van religie gemaakt is door de mens met het doel te controleren (CGVS p. 10), neemt u immers een duidelijke stelling in die indruist tegen de opvattingen van anderen. Hiermee neemt u geenszins enige neutrale stelling in en spreekt u uzelf continue tegen. Het geheel van voorgaande oppervlakkige uitspraken zet menig vraagtekens bij de oprechtheid van uw nieuwverworven atheïsme. Van iemand die stelt niet-religieus geweest te zijn en ervoor kiest het atheïsme te gaan aanhangen, kan er verwacht worden dat hij heel concreet kan toelichten welk proces hij doorlopen heeft om tot zijn nieuwe overtuiging te komen. Voorts kan er verwacht worden dat hij heel concreet zijn persoonlijk proces, zijn twijfels, bedenkingen en motivaties kan toelichten. Bovendien kan er verwacht worden dat u uw beweegredenen kan uiteenzetten. U heeft met bovenstaande algemene voorgekauwde en vaak tegenstrijdige uitspraken geenszins kunnen overtuigen dat u vanuit een oprechte overtuiging bekeerd zou zijn naar het atheïsme.

Voorts moeten er vraagtekens bij uw atheïstisch engagement geplaatst worden. Hiertoe valt het op dat u uw informatievergaring omtrent het atheïsme kennelijk beperkt heeft tot een boek over religieus pluralisme, hetgeen weinig te maken heeft met atheïsme als levensbeschouwing, en het bekijken van enkele telegram kanalen (CGVS p. 11). Nochtans kan verwacht worden dat u voorafgaand uw keuze om atheïst te worden enige studie aan de dag zou leggen. Dat u dit niet deed mag opmerkelijk heten voor iemand die kennelijk een passie voor boeken heeft (CGVS p. 12). Niet in het minst als journalist, van wie er verwacht kan worden dat hij menig bronnen consulteert alvorens tot een visie te komen. Kennelijk blijkt uw informatievergaring uiterst beperkt te zijn en valt het op dat u niet één klassieke denker uit het atheïsme vernoemd (CGVS p. 12), hetgeen veel zegt over uw oprechte interesse in het atheïsme. Dat u niet voldoende tijd zou hebben om uw ideeën te verbreden en het wel nog in uw agenda staat (CGVS p. 11, 12), is weinig ernstig. Zo ook de vaststelling dat u kennelijk niets blijkt te weten over de verschillende strekkingen van het atheïsme (CGVS p. 12). Er kan immers verwacht worden dat er een studie en de nodige reflectie zou voorafgaan aan uw keuze om een nieuwe levensbeschouwing aan te hangen. Dat dit kennelijk niet het geval blijkt te zijn, u stelt immers nog uw onderzoek te moeten voeren zodoende u de zaken beter kan begrepen en een gebalanceerde keuze kan maken (CGVS p. 12), breekt andermaal het geloof in uw bewering als oprecht atheïst door het leven te gaan af.

Voorts blijkt u niet in de mogelijkheid om toe te lichten wat het atheïsme betekent voor uw dagelijks leven. Hiertoe maakt u een vreemde vergelijking door te stellen dat u het kan vergelijken met iemand die na verloop van tijd beseft dat hij homoseksueel is en dit niet langer wil verbergen (CGVS p. 10, 12). U stelt dat u nu vrij bent maar dat er verder niets gewijzigd is (CGVS p. 12). Er kan echter verwacht worden dat u een meer diepgaande betekenis aan uw nieuwe levensvisie zou kunnen toeschrijven. Evenmin blijkt u actief te zijn binnen atheïstische verenigingen of organisaties (CGVS p. 13), wat mag verbazen voor een nieuwbakken atheïst die beweert herboren te zijn en wiens puzzel eindelijk in elkaar valt. Kennelijk blijkt uw enige engagement beperkt tot het 'Centre Laïque Iranien Afghani de Belgique', alwaar u bij de opening gesproken zou hebben over secularisme (CGVS p. 7, 13). Waar u hiermee wederom op geen enkele manier uw vermeend atheïsme onderstreept dient er ook hier benadrukt te worden dat er van u verwacht kan worden dat u zich veeleer zou omringen met of begeven binnen atheïstische kringen. Dat u ook hiertoe kennelijk passief blijft, breekt andermaal het geloof in uw vermeend atheïsme af.

Tenslotte moet er nog belicht worden dat hoewel u stelt als wens te hebben ten minste één iemand te bevrijden van de handboeien van religie (CGVS p. 11), u maar weinig overtuigend uw vermeende levensvisie kan overbrengen. U gevraagd hoe u uw overtuiging zou overbrengen stelt u immers bij drie koffiegesprekken een traject af te leggen (CGVS p. 13) maar niet te willen preken omdat het iets persoonlijk betreft (CGVS p. 13). Van een gepassioneerd atheïst die mensen wil ontdoen van de boeien van religie, mag evenwel een uitgebreid betoog verwacht worden. Dat u dan opeens nog met een wel vreemde vergelijking komt stelt dat het goed is om in iets te geloven en een vergelijking trekt naar een geslachtsorgaan, waarvan het goed is eentje te hebben maar waarmee iemand niet op straat mee moet rondzwaaien (CGVS p. 13), tart alle verbeelding. Los van het gegeven dat u hiermee in wezen het secularisme betoogt, gaat u wederom niet in op uw atheïstische overtuiging. Van iemand die doordrongen is van het atheïsme kan evenwel een ernstiger betoog verwacht worden. Doorheen uw opeenvolgende verklaringen slaagt u er immers maar niet in

eensluitende verklaringen af te leggen over uw intentie om uw nieuwe geloofsovertuiging uit te dragen. Voorgaande ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw recente bekering naar het atheïsme.

Uit geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u dezer dagen als oprechte atheïst door het leven gaat en zich ook als dusdanig zou manifesteren bij een terugkeer naar Iran. Bijgevolg kunnen uw huidige verklaringen niet gemerkt worden als nieuw element dat de kans op internationale bescherming danig vergroot.

Waar u niet kan overtuigen als nieuwbakken atheïst door het leven te gaan, kan het gegeven dat u over deze levensvisie artikels publiceerde, evenmin beschouwd worden als nieuw element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Hiertoe moet er in de eerste plaats verwezen worden naar de beslissing in uw vorige verzoek, alwaar uw schrijfsels voor 'The Prisma' (CGVS p. 3, 6, 9, 10, 13) reeds uitgebreid besproken worden en er uw opportunistische beweegredenen werden onderstreept. Voorts werd er op gewezen dat de pagina van 'The Prisma' slechts over een beperkte leespubliek blijkt te beschikken en u niet in eigen naam publiceerde. Ook werd er verwezen naar de beschikbare informatie (beschikbaar via: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf), waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale Media of het internet met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Het CGVS en de RvV oordeelden dat dit bij u niet het geval is omdat u niet aantoonde dat u reeds eerder een hoog risicoprofiel had bij vertrek uit Iran. Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat u op heden een positie van enige invloed zou bekleden waardoor de Iraanse autoriteiten u zouden viseren, zoals u zelf overigens ook stelt (CGVS p. 13). Uw these dat u altijd geschreven heeft als R. (CGVS p. 3, 6), wijzigt niets aan de reeds gedane vaststelling dat u hiermee geenszins in eigen naam publiceert en er dan ook moeilijk een connectie met uw persoon gemaakt kan worden. Voorts kan uw these dat u schreef over de redenen waarom u atheïst werd (CGVS p. 9) weinig overtuigen. Los van bovenstaande vaststellingen aangaande uw vermeende overtuiging, beperkt u zich ook in dit artikel tot een reeks algemeenheden zonder in te gaan op een diepgaand proces van bewustwording en zelfreflectie. Tenslotte blijkt u ook geen enkele indicatie te hebben dat uw schrijfsels de interesse van de Iraanse autoriteiten zouden genieten (CGVS p. 13). Dat u dit niet nodig zou hebben en u zeker bent dat ze u observeren (CGVS p. 13), is weinig ernstig. Overigens valt het op dat indien dit het geval zou zijn, uw houding bezwaarlijk te rijmen valt met uw these dat uw vrouw had gevraagd geen problemen te maken (CGVS p. 12). Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten uw dochter recent nog een gunst verleenden door haar afstandsonderwijs aan te bieden (CGVS p. 5, 6). Indien u daadwerkelijk een doorn in het oog van de Iraanse autoriteiten zou zijn en uw schrijfsels problemen zouden opleveren voor uw familie, kan er bezwaarlijk begrepen worden dat de Iraanse autoriteiten uw dochter dit soort gunst zouden aanbieden. Uit het geheel dat voorafgaat moet dan ook besloten worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u de bijzondere aandacht van de Iraanse autoriteiten geniet en bij een terugkeer naar het land door hen gevisieerd zou worden.

Tenslotte moet er nog verwezen worden dat hoewel u meermaals verwijst naar vrijheid (CGVS p. 10, 11, 12, 13), uit uw verklaringen blijkt dat u opgegroeide binnen een omgeving waarin u zichzelf kon ontplooien op uw eigen manier en waar het mogelijk was om buiten een conservatief verwachtingspatroon te treden (CGVS p. 7, 8). U stelt in dit kader dat dit niet echt een thema was Iran zolang je je gedraagt in het openbaar (CGVS p. 8). Voorts voegt u nog toe dat u ook nooit een nood had om uw religieuze opvattingen of levensstijl te verkondigen (CGVS p. 8). In voorgaand licht kan er dan ook niet ingezien worden waarom eventuele afwijkende opvattingen of levensstijl een probleem zouden vormen bij uw terugkeer. U blijkt immers reeds in het verleden volgens uw eigen normen en waarden geleefd te hebben en dit zonder problemen. Bijgevolg kan er niet ingezien worden dat u zich op heden, mits u in het openbaar respectvol of discreet op te stellen, uw leven volgens uw eigen wensen niet zou kunnen leiden.

De documenten die u neerlegde konden bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De door u neergelegde artikels werden reeds bovenaan besproken. Hier moet nog aan toegevoegd worden dat documenten slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is. De e-mail aangaande uw lidmaatschap bij CLIAB kan evenmin iets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Los van het gegeven dat hieruit niet kan blijken dat u oprecht het atheïsme zou uitdragen, blijkt u louter een lid te zijn en verder geen trekkende rol te hebben (CGVS p. 7). Voorts valt het op dat het stuk gewag maakt van een actieve inbreng en aanwezigheid bij 'elke vergadering', maar blijkt uit uw verklaringen dat u louter aanwezig was op de openingsceremonie, alwaar u gesproken zou hebben, en op één vergadering. Hoe dan ook kan uit niets blijken dat uw loutere aanwezigheid aldaar ertoe zou leiden dat u door de Iraanse autoriteiten gevisieerd zou worden. De foto's die u neerlegde van uw aanwezigheid bij het CLIAB moeten in hetzelfde licht bekeken worden. Bovendien kan uit deze stukken, noch uit hun sociale media profiel <https://www.instagram.com/c.l.i.a.b?igsh=MXVmOXRYznJvZ2tiag%3D%3D>, blijken dat u grote zichtbaarheid zou genieten door uw activiteiten aldaar.

De foto van uw dochters geeft louter een momentopname van hen weer. Hieruit kan niet blijken dat u het atheïsme zou aanhangen, noch dat u door de Iraanse autoriteiten zou gevisieerd worden.

De werkdocumenten die u neerlegt alsook uw stukken aangaande taallessen die u volgde hebben betrekking op uw deelname aan het publieke leven te België. Hieruit kan evenmin besloten worden dat u bij een terugkeer naar Iran het risico loopt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten.

Het psychologisch attest dat u neerlegde werd reeds bovenaan besproken. Hier moet nog aan worden toegevoegd dat de door uw psycholoog ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, c), 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het recht van verdediging en recht van tegensprekelijk debat.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vooreerst bespreekt hij de eventuele nieuwe elementen, feiten en documenten. Hij benadrukt hierbij zijn neergelegde documenten en volhardt in zijn verklaringen. Voorts wijst hij op zijn atheïsme. Verzoeker beklemtoont zijn lidmaatschap van het 'Centre Laïque Iranien Afghani de Belgique' (hierna: het CLIAB) en betoogt dat hiermee zijn atheïstisch engagement reeds wordt aangetoond. Hij stelt dat hij in kader hiervan ook heeft deelgenomen aan vergaderingen en ook een spreker is geweest. Verzoeker betoogt dat verweerder daarnaast bevooroordeeld is. Verder wijst verzoeker op de artikels die hij heeft geschreven en benadrukt hij zijn sociale media accounts. Hij betoogt dat hij op zijn sociale media areligieuze artikelen met uiting van kritiek op het Iraanse regime heeft gepost. Verzoeker besluit dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van deze artikelen waardoor zijn activiteiten toch als politieke activiteiten moeten worden gekwalificeerd. Vervolgens betwist verzoeker dat zijn lidmaatschap van het CLIAB om opportunistische redenen zou zijn. Voorts bekritiseert hij de algemene informatie gebruikt door het CGVS. Hij betoogt dat de bestreden beslissing meer dan één jaar later genomen is dan het rapport waarnaar wordt verwezen en meent dat er in elk geval niet kan gesteld worden dat het rapport voldoende actueel is om de situatie in Iran te beoordelen zeker omwille van het feit dat de situatie aldaar bijzonder onstabiel is.

Tevens wijst hij op omvattende wijze op zijn medische situatie.

Tot slot bespreekt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus en de veiligheidssituatie. Hij stipt hierbij aan dat de situatie in Iran en deze met de buurlanden onstabiel is. Verzoeker betoogt dat er immers recentelijk

een toename is van gewapende conflicten en politieke spanningen in het Midden-Oosten, met name tussen Iran en Israël en er eveneens een bredere invloed is door de oorlog tussen Palestina en Israël op de buurlanden, waaronder Iran. Verzoeker meent dat deze situatie leidt tot een aanzienlijke toename van het veiligheidsrisico voor individuen in Iran, vooral voor hen die mogelijk als dissidenten worden beschouwd of behoren tot kwetsbare groepen.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit persartikels en reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland en België.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen (vragenlijst bijzondere procedurele noden, 07/05/2024; beoordeling bijzondere procedurele noden, 07/05/2024).

U legt evenwel een attest neer waaruit moet blijken dat u psychologische opvolging geniet bij Dhr. R. K., een psycholoog verbonden aan het gezondheidscentrum voor Vluchtelingen, Exil, te Brussel. Dhr. K. schrijft dat u symptomen van psychologische kwetsbaarheid en spanning vertoont. Hij gaat verder met te stellen dat

voorgenoemde symptomen verbonden zijn aan uw ervaringen in Iran en uw onzekere situatie te België. Voorts verklaart hij dat u op regelmatige tijdstippen in uw leven te maken heeft gehad met onderdrukking omwille van uw professionele activiteiten als journalist in Iran. Er moet evenwel onderstreept worden dat hoewel uw psycholoog uw mentale klachten verbindt aan uw ervaringen in Iran (op basis van uw persoonlijke verklaringen), hij evenwel niet bij machte is om een geloofwaardigheidsonderzoek uit te voeren. Bovengenoemd attest geeft bijgevolg geen uitsluitsel over de ware oorzaak van uw mentale klachten. Er dient voorts opgemerkt te worden dat Dhr. K. geen diagnose stelt in zijn schrijven, noch maakt hij gewag van een concrete behandeling. Ook kan uit zijn schrijven niet opgemaakt worden dat u omwille van eventuele mentale klachten niet over de cognitieve vaardigheden zou beschikken om uw verklaringen uiteen te zetten, hetgeen ook blijkt uit de neerslag van uw verklaringen. U maakte evenmin gewag van zulke problemen tijdens of na uw persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker repliceert dat zijn medische situatie toch een belangrijk gegeven is dat niet zomaar kan weggeveegd worden omdat hij attesten heeft die door een psycholoog werden opgesteld. Hij betoogt dat de psycholoog een opleiding heeft genoten en bepaalde zaken wel kan onderscheiden. Verzoeker stelt dat een psycholoog niet zomaar iets op papier zal plaatsen maar hij voor hetgeen hij schrijft een opleiding heeft genoten. Hij vervolgt dat alle psychologen een jarenlange opleiding hebben genoten om op basis van gesprekken met de patiënten ook effectief attesten te kunnen uitschrijven. Hij benadrukt dat indien de psycholoog derhalve van oordeel is dat hij bepaalde symptomen heeft en bepaalde trauma's heeft ondergaan dan moet hieraan ook waarde worden gehecht, ook al baseert hij zich op zijn verklaringen. Verzoeker betoogt dat een psycholoog zich immers grotendeels baseert op de verklaringen van zijn patiënten waarvoor hij ook vanzelfsprekend is opgeleid. Hij beklemtoont dat het dan ook op basis van al de gegevens tezamen is dat de psycholoog een attest kan bezorgen die niet zomaar door verweerder naast zich mag worden neergelegd. Hij meent dat verweerder ook redelijk moet blijven in de verwachtingen ten aanzien van hem op dit vlak. Verzoeker stelt immers dat de financiële tussenkomst vanwege Fedasil er niet meer is waardoor beroep doen op medici niet evident is voor de groep van asielzoekers die een volgend verzoek hebben ingediend. Hij betoogt dat er dan ook in alle redelijkheid moet worden geoordeeld dat de documenten die door hem werden bijgebracht voldoende zijn, minstens een begin van bewijs zijn die dan door verweerder verder onderzocht kunnen worden, doch niet zomaar naast zich neergelegd kunnen worden.

Verzoeker kan met de benadrukking van het neergelegde psychologische attest geen ander licht werpen op verweerders bovenstaande pertinente motieven waaruit duidelijk blijkt dat er afdoende rekening werd gehouden met de opgeworpen medische situatie.

Vooreerst stipt de Raad aan dat uit dit attest geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van het interview in kader van zijn 'Verklaring Volgend Verzoek' bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in kader van zijn huidige (tweede volgend) beschermingsverzoek in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of bewijsstukken voor te leggen.

De Raad merkt op dat uit het voorgelegde attest geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers psychologische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel in het attest wordt vermeld dat verzoeker symptomen vertoont van een sterke angst en grote psychologische kwetsbaarheid gelinkt met zijn ervaringen in Iran en precaire situatie in België; hij lijdt aan slaapproblemen en zijn psychologische gezondheid fragiel blijft, merkt de Raad op dat de opgesomde symptomen evenwel gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen en hieruit niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening en werkwijze behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Noch uit dit psychologisch attest noch uit de stukken van het dossier kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat verzoeker lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische of medische problemen niet bij machte was om zijn interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker met dit attest geenszins zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu verzoeker hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en de vaststellingen aangaande zijn religieuze/politieke overtuiging waaruit geen nood aan internationale bescherming blijkt (infra).

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan ondanks zijn opleiding en functie nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit verzoekers 'Verklaring Volgend Verzoek' bij de DVZ en uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud dat verzoeker uitgebreid en accuraat kon antwoorden op de vragen. Ondanks dat hij bij de DVZ

verklaarde scoliose, hartproblemen en mentale problemen te hebben, maakte hij geenszins gewag van geheugenproblemen en had hij geen bijkomende opmerkingen op het einde van dit interview bij de DVZ (Verklaring Volgend Verzoek van 7 mei 2024, vraag 13). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij geen opmerkingen hierover te hebben en dat het DVZ-interview goed verlopen was en hij op het CGVS alle vragen goed had begrepen en behalve een vraag over zijn werkvergunning geen bijkomende opmerkingen had aan het einde van het persoonlijk onderhoud (persoonlijk onderhoud van 8 juli 2024, p. 4, p. 13). Uit niets in de weergave van de 'Verklaring Volgend Verzoek' en uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze de nieuwe elementen uiteen te zetten.

2.2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.2.5.1. In het kader van zijn huidig (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker openlijk atheïst te zijn en deze waarden uit te dragen en artikels geschreven te hebben die door de Iraanse overheid als criminele feiten zullen worden gezien. Daarnaast volhardt verzoeker in zijn initieel vluchtrelaas.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek bezorgde verzoeker het CGVS artikels die hij geschreven zou hebben, een e-mail van 1 mei 2024 waarmee verzoekers lidmaatschap van het CLIAB bevestigd wordt, zijn belastingaangifte, documenten ter staving van zijn werkzaamheden in België, een attest van 30 januari 2024 ter staving van het volgen van een cursus Frans, het psychologische attest van 5 juli 2024, stukken aangaande zijn werkzaamheden als tandartsassistent in Iran met een beëdigde vertaling, foto's en een screenshot van sociale media van CLIAB.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.2.5.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven – die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht – kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.2.5.4. Wat betreft verzoekers verklaringen die hij reeds in het kader van zijn eerdere beschermingsverzoeken heeft uiteengezet aangaande zijn vrees voor vervolging omwille van zijn werkzaamheden als journalist in Iran, kan samen met verweerder beklemtoond worden dat deze reeds door het CGVS en de Raad op pertinente wijze werden beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werd met een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vrees om geïsoleerd te worden in Iran omwille van uw werk als journalist of gezien te worden als een spion door het Iraans regime. Daarnaast werd ook het laattijdig karakter van uw verzoek aangehaald. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde op 18 november 2022 eveneens dat beide beschermingsstatuten u geweigerd moeten worden in haar arrest nr. 280318. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast. In uw eerste volgend verzoek wierp u evenwel geen nieuwe elementen op die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten, waardoor het CGVS uw eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaarde. Het beroep dat u aanhangig maakte tegen deze beslissing, werd per arrest nr. 302636 van 4 maart 2024, verworpen. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing, waardoor er u geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot uw eerste volgend verzoek en de beoordeling ervan

vast staat, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden."

Er wordt hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van het huidige volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, *quod non in casu*. In deze zin kan verzoeker dan ook geenszins gevolgd worden in zoverre hij betoogt als zou het verwijzen naar een eerder verzoek/beslissing en arrest van de Raad die op hem betrekking hebben geen afdoende argument zou zijn.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. In zoverre verzoeker in het kader van zijn huidige volgend verzoek onder meer blijft vasthouden aan zijn relaas zoals uiteengezet in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming en thans elementen aanreikt die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken en verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt hij niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

2.2.5.5. Inzake verzoekers verklaringen in kader van zijn huidige volgend verzoek aangaande zijn bekering tot het atheïsme, wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat verzoeker er niet in geslaagd is een oprechte bekering tot het atheïsme aannemelijk te maken.

De Raad merkt vooreerst op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *"in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren."* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven; dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De drie elementen kunnen in theorie weliswaar van elkaar gescheiden worden, maar in de praktijk niet volledig los van elkaar worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen, documenten en de feitelijke informatie die een verzoeker voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten niet alleen worden gezien in hun onderlinge samenhang, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie of levensbeschouwing is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst/levensbeschouwing heeft.

Deze bekering tot een andere godsdienst/levensbeschouwing moet oprecht zijn, in die zin dat verzoeker in concreto aannemelijk moet maken dat hij daadwerkelijk door het atheïsme overtuigd is, d.i. dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke overtuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk is gemaakt, wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Volgens het EHRM is er

sprake van een oprechte persoonlijke geloofsovertuiging wanneer er sprake is van een zekere overtuigingskracht, ernst, samenhang en belangrijkheid (*"a certain level of cogency, seriousness, cohesion and importance"*; EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 144).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering moeten de drie voormelde elementen (proces/motieven, kennis en activiteiten) worden betrokken en gewogen waarbij het persoonlijke, doorleefd verhaal van verzoeker van belang is. In het algemeen kan dan ook worden gesteld dat binnen de beoordeling van de drie elementen het zwaartepunt ligt op de verklaringen van de verzoeker over zijn eigen ervaringen en zijn persoonlijke beleving met betrekking tot deze drie elementen.

Binnen deze drie elementen kan dan weer in het algemeen worden gesteld dat het zwaartepunt in de meeste gevallen ligt bij de motieven voor en het proces van bekering. Dit neemt niet weg dat indien er ten aanzien van één element minder aannemelijke verklaringen zijn afgelegd, de andere elementen dit kunnen 'compenseren', mits de verzoeker in staat is daarover verklaringen af te leggen die overtuigend genoeg zijn om de zwakkere elementen te 'compenseren'.

De Raad volgt de redenering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het atheïsme.

De commissaris-generaal motiveert hieromtrent terdege:

"In uw huidig verzoek verklaart u openlijk atheïst te zijn en deze waarden uit te dragen (verklaring volgend verzoek, 07/05/2024, vraag 17). Voorts stelt u artikels geschreven te hebben die door de Iraanse overheid als direct crimineel feit gezien kunnen worden en waardoor u per direct naar de rechtbank kan gestuurd worden (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Tenslotte stelt u nog actief te zullen blijven omtrent uw atheïsme zodoende u nog nieuwe elementen kan puren hieromtrent (verklaring volgend verzoek, vraag 17).

Er moet op gewezen worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u als atheïst door het leven gaat en zich als dusdanig zou manifesteren bij een terugkeer naar Iran. Van een verzoeker die beweert ervoor gekozen te hebben het atheïsme aan te hangen, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bewustwording is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van zijn nieuwe overtuiging, geloofsleer en indien van toepassing zijn activiteiten in dit kader. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. In uw geval is voorgaande des te meer van toepassing daar u in het verleden nog stelde niet-religieus te zijn. Uw verklaringen aangaande uw vermeend atheïsme zijn evenwel ontoereikend.

Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het atheïsme weinig overtuigend zijn. U gevraagd naar hoe u tot uw nieuwe atheïstische identiteit bent gekomen, stelt u dat de negatieve beslissing in uw vorige verzoek u geruïneerd had en u ertoe bewogen heeft na te denken over de redenen waarom u naar België bent gekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 8/07/2024, p. 10). U beseft dat al uw problemen met religie te maken hadden waarop u op een nacht besloot atheïst te worden en dat ook te verkondigen (CGVS p. 10, 11). Er kan evenwel verwacht worden dat uw keuze voor het atheïsme weloverwogen was en hieraan een periode van reflectie zou zijn voorafgegaan. U concreet gevraagd waarom u zich als atheïst identificeert waar u in het verleden nog verklaarde als niet-religieus door het leven ging, blijft u danig op de vlakte. U beperkt zich tot het inzicht dat religie het probleem is, u het beter kan vinden met niet-religieuze mensen en u atheïst werd omdat u geen reden zag om het niet te zijn (CGVS p. 10). Zulks getuigt evenwel niet van een diepgaande overtuiging en weloverwogen beslissing om een bepaalde levensbeschouwing, hetgeen atheïsme evenzeer is, te gaan aanhangen. Verder aangedrongen op uw keuze gaat u verder met te stellen dat u als atheïst mensen op meer humanistische wijze mensen kunt beoordelen (CGVS p. 10). Gevraagd om dat eens uit leggen beperkt u zich wederom tot een oppervlakkige these dat u mensen beoordeelt op basis van uw opvattingen, u zich vrij wil maken van religieuze opvattingen en u als atheïst niet vooringenomen bent (CGVS p. 10). Waar u hiermee geenszins toelicht waarom u precies voor atheïsme gekozen heeft, dient er onderstreept te worden dat u met voorgaande these eveneens ingaat tegen de basisgedachte van het atheïsme, de afwezigheid van geloof in een of meerdere goden en de actieve verwerping van godsbeeld. Stellen dat u als atheïst niet vooringenomen zou zijn, is dan ook weinig ernstig. Zo ook uw these dat u als atheïst vrij zou zijn van religieuze opvattingen daar een atheïst evenzeer een geloofsleer betreft, zij het geloof in afwezigheid van een of meerdere goden. Dat u als atheïst dan niemand zou beoordelen op basis van hun geloof en neutraal in het leven zou staan (CGVS p. 10), gaat geheel voorbij aan voorgenoemd basisprincipe dat net gebouwd is op de verwerping van godsgeloof. Geconfronteerd met voorgaande stelt dan weer dat u als echte atheïst mensen het licht moeten laten zien (CGVS p. 10), waarmee u voorbij gaat aan uw eigen these dat u mensen niet wenst te beoordelen, u neutraal in het leven staat en u niet vooringenomen zou zijn. Door te stellen dat u mensen moet laten zien dat het idee van religie gemaakt is door de mens met het doel te controleren (CGVS

p. 10), neemt u immers een duidelijke stelling in die indruist tegen de opvattingen van anderen. Hiermee neemt u geenszins enige neutrale stelling in en spreekt u uzelf continue tegen. Het geheel van voorgaande oppervlakkige uitspraken zet menig vraagteken bij de oprechtheid van uw nieuwverworven atheïsme. Van iemand die stelt niet-religieus geweest te zijn en ervoor kiest het atheïsme te gaan aanhangen, kan er verwacht worden dat hij heel concreet kan toelichten welk proces hij doorlopen heeft om tot zijn nieuwe overtuiging te komen. Voorts kan er verwacht worden dat hij heel concreet zijn persoonlijk proces, zijn twijfels, bedenkingen en motivaties kan toelichten. Bovendien kan er verwacht worden dat u uw beweegredenen kan uiteenzetten. U heeft met bovenstaande algemene voorgekauwde en vaak tegenstrijdige uitspraken geenszins kunnen overtuigen dat u vanuit een oprechte overtuiging bekeerd zou zijn naar het atheïsme.

Voorts moeten er vraagtekens bij uw atheïstisch engagement geplaatst worden. Hiertoe valt het op dat u uw informatievergarig omtrent het atheïsme kennelijk beperkt heeft tot een boek over religieus pluralisme, hetgeen weinig te maken heeft met atheïsme als levensbeschouwing, en het bekijken van enkele telegram kanalen (CGVS p. 11). Nochtans kan verwacht worden dat u voorafgaand uw keuze om atheïst te worden enige studie aan de dag zou leggen. Dat u dit niet deed mag opmerkelijk heten voor iemand die kennelijk een passie voor boeken heeft (CGVS p. 12). Niet in het minst als journalist, van wie er verwacht kan worden dat hij menig bronnen consulteert alvorens tot een visie te komen. Kennelijk blijkt uw informatievergarig uiterst beperkt te zijn en valt het op dat u niet één klassieke denker uit het atheïsme vernoemd (CGVS p. 12), hetgeen veel zegt over uw oprechte interesse in het atheïsme. Dat u niet voldoende tijd zou hebben om uw ideeën te verbreden en het wel nog in uw agenda staat (CGVS p. 11, 12), is weinig ernstig. Zo ook de vaststelling dat u kennelijk niets blijkt te weten over de verschillende strekkingen van het atheïsme (CGVS p. 12). Er kan immers verwacht worden dat er een studie en de nodige reflectie zou voorafgaan aan uw keuze om een nieuwe levensbeschouwing aan te hangen. Dat dit kennelijk niet het geval blijkt te zijn, u stelt immers nog uw onderzoek te moeten voeren zodoende u de zaken beter kan begrepen en een gebalanceerde keuze kan maken (CGVS p. 12), breekt andermaal het geloof in uw bewering als oprecht atheïst door het leven te gaan af.

Voorts blijkt u niet in de mogelijkheid om toe te lichten wat het atheïsme betekent voor uw dagelijks leven. Hiertoe maakt u een vreemde vergelijking door te stellen dat u het kan vergelijken met iemand die na verloop van tijd beseft dat hij homoseksueel is en dit niet langer wil verbergen (CGVS p. 10, 12). U stelt dat u nu vrij bent maar dat er verder niets gewijzigd is (CGVS p. 12). Er kan echter verwacht worden dat u een meer diepgaande betekenis aan uw nieuwe levensvisie zou kunnen toeschrijven. Evenmin blijkt u actief te zijn binnen atheïstische verenigingen of organisaties (CGVS p. 13), wat mag verbazen voor een nieuwbakken atheïst die beweert herboren te zijn en wiens puzzel eindelijk in elkaar valt. Kennelijk blijkt uw enige engagement beperkt tot het 'Centre Laïque Iranien Afghani de Belgique', alwaar u bij de opening gesproken zou hebben over secularisme (CGVS p. 7, 13). Waar u hiermee wederom op geen enkele manier uw vermeend atheïsme onderstreept dient er ook hier benadrukt te worden dat er van u verwacht kan worden dat u zich veeleer zou omringen met of begeven binnen atheïstische kringen. Dat u ook hiertoe kennelijk passief blijft, breekt andermaal het geloof in uw vermeend atheïsme af.

Tenslotte moet er nog belicht worden dat hoewel u stelt als wens te hebben ten minste één iemand te bevrijden van de handboeien van religie (CGVS p. 11), u maar weinig overtuigend uw vermeende levensvisie kan overbrengen. U gevraagd hoe u uw overtuiging zou overbrengen stelt u immers bij drie koffiegesprekken een traject af te leggen (CGVS p. 13) maar niet te willen preken omdat het iets persoonlijk betreft (CGVS p. 13). Van een gepassioneerd atheïst die mensen wil ontdoen van de boeien van religie, mag evenwel een uitgebreid betoog verwacht worden. Dat u dan opeens nog met een wel vreemde vergelijking komt stelt dat het goed is om in iets te geloven en een vergelijking trekt naar een geslachtsorgaan, waarvan het goed is eentje te hebben maar waarmee iemand niet op straat mee moet rondzwaaien (CGVS p. 13), tart alle verbeelding. Los van het gegeven dat u hiermee in wezen het secularisme betoogt, gaat u wederom niet in op uw atheïstische overtuiging. Van iemand die doordrongen is van het atheïsme kan evenwel een ernstiger betoog verwacht worden. Doorheen uw opeenvolgende verklaringen slaagt u er immers maar niet in eensluidende verklaringen af te leggen over uw intentie om uw nieuwe geloofsovertuiging uit te dragen. Voorgaande ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw recente bekering naar het atheïsme."

Verzoeker benadrukt zijn lidmaatschap van het CLIAB en betoogt dat hij hiermee zijn atheïstisch engagement reeds heeft aangetoond. Hij betwist dat zijn atheïsme en lidmaatschap omwille van opportunistische redenen zou zijn.

Verzoeker kan met de volharding in zijn verklaringen en bekritisering van de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing hier geenszins een ander licht op werpen.

Tevens stipt de Raad aan dat het loutere lidmaatschap van verzoeker geenszins kan gelden als sluitend bewijs voor zijn oprechte bekering tot het atheïsme. In dit verband kan tevens gewezen worden op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing die de Raad tot de zijne maakt:

"De e-mail aangaande uw lidmaatschap bij CLIAB kan evenmin iets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Los van het gegeven dat hieruit niet kan blijken dat u oprecht het atheïsme zou uitdragen, blijkt u louter een lid te zijn en verder geen trekkende rol te hebben (CGVS p. 7). Voorts valt het op dat het stuk gewag maakt van een actieve inbreng en aanwezigheid bij 'elke vergadering', maar blijkt uit uw verklaringen dat u louter

aanwezig was op de openingsceremonie, alwaar u gesproken zou hebben, en op één vergadering. Hoe dan ook kan uit niets blijken dat uw loutere aanwezigheid aldaar ertoe zou leiden dat u door de Iraanse autoriteiten gevisieerd zou worden. De foto's die u neerlegde van uw aanwezigheid bij het CLIAB moeten in hetzelfde licht bekeken worden. Bovendien kan uit deze stukken, noch uit hun sociale media profiel <https://www.instagram.com/c.l.i.a.b?igsh=MXVmOXRyZnJvZ2tiag%3D%3D>, blijken dat u grote zichtbaarheid zou genieten door uw activiteiten aldaar."

Wat betreft verzoekers betoog dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker artikels publiceerde over het atheïsme, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

"Waar u niet kan overtuigen als nieuwbakken atheïst door het leven te gaan, kan het gegeven dat u over deze levensvisie artikels publiceerde, evenmin beschouwd worden als nieuw element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Hiertoe moet er in de eerste plaats verwezen worden naar de beslissing in uw vorige verzoek, alwaar uw schrijfsels voor 'The Prisma' (CGVS p. 3, 6, 9, 10, 13) reeds uitgebreid besproken worden en er uw opportunistische beweegredenen werden onderstreept. Voorts werd er op gewezen dat de pagina van 'The Prisma' slechts over een beperkte leespubliek blijkt te beschikken en u niet in eigen naam publiceerde. Ook werd er verwezen naar de beschikbare informatie (beschikbaar via: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf), waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale Media of het internet met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu. Het CGVS en de RvV oordeelden dat dit bij u niet het geval is omdat u niet aantoonde dat u reeds eerder een hoog risicoprofiel had bij vertrek uit Iran. Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat u op heden een positie van enige invloed zou bekleden waardoor de Iraanse autoriteiten u zouden viseren, zoals u zelf overigens ook stelt (CGVS p. 13). Uw these dat u altijd geschreven heeft als R. (CGVS p. 3, 6), wijzigt niets aan de reeds gedane vaststelling dat u hiermee geenszins in eigen naam publiceert en er dan ook moeilijk een connectie met uw persoon gemaakt kan worden. Voorts kan uw these dat u schreef over de redenen waarom u atheïst werd (CGVS p. 9) weinig overtuigen. Los van bovenstaande vaststellingen aangaande uw vermeende overtuiging, beperkt u zich ook in dit artikel tot een reeks algemeenheden zonder in te gaan op een diepgaand proces van bewustwording en zelfreflectie. Tenslotte blijkt u ook geen enkele indicatie te hebben dat uw schrijfsels de interesse van de Iraanse autoriteiten zouden genieten (CGVS p. 13). Dat u dit niet nodig zou hebben en u zeker bent dat ze u observeren (CGVS p. 13), is weinig ernstig. Overigens valt het op dat indien dit het geval zou zijn, uw houding bezwaarlijk te rijmen valt met uw these dat uw vrouw had gevraagd geen problemen te maken (CGVS p. 12). Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten uw dochter recent nog een gunst verleenden door haar afstandsonderwijs aan te bieden (CGVS p. 5, 6). Indien u daadwerkelijk een doorn in het oog van de Iraanse autoriteiten zou zijn en uw schrijfsels problemen zouden opleveren voor uw familie, kan er bezwaarlijk begrepen worden dat de Iraanse autoriteiten uw dochter dit soort gunst zouden aanbieden. Uit het geheel dat voorafgaat moet dan ook besloten worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u de bijzondere aandacht van de Iraanse autoriteiten geniet en bij een terugkeer naar het land door hen gevisieerd zou worden."

Verzoeker benadrukt de artikels die hij heeft geschreven en betoogt dat hoewel hij deze niet geschreven heeft onder zijn eigen naam, iedereen op de hoogte is dat hij deze persoon is. Verder beklemtoont hij het gebruik van zijn sociale media accounts.

Verzoekers betoog kan geenszins overtuigen. Immers brengt hij met zulke blote ponering en volharding in zijn verklaringen geenszins valabele elementen bij die bovenstaande correcte bevindingen kunnen ontkrachten.

De Raad wijst erop dat verzoeker allerminst verduidelijkt hoe zijn identiteit bekend zou zijn geraakt en oordeelt dat verzoeker met dergelijk betoog verder volledig voorbij gaat aan verweerders analyse gebaseerd op actuele landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Immers wijst de Raad erop dat uit de COI focus "IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten" van 10 mei 2023 blijkt dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in

het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en de bijgebrachte stukken in acht genomen, evenwel sprake is van een beperkt zichtbaar profiel, te meer verzoeker verklaarde dat zijn Instagramaccount privé ingesteld is (persoonlijk onderhoud van 8 juli 2024, p. 4), waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie geen beschermingsnood blijkt.

Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Iran te beoordelen. Bovendien gaat verzoeker er met zijn betoog en kritiek op voormelde COI ook voorbij aan het gegeven dat reeds in het kader zijn eerder beschermingsverzoek werd aangestipt dat uit de destijds beschikbare landeninformatie kon vastgesteld worden dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten.

In zoverre verzoeker verwijst naar de monitoring van Iraniërs in het buitenland en naar de algemene situatie in Iran, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande analyse waarbij wordt uiteengezet wie specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker kan met de loutere volharding in zijn verklaringen geenszins aantonen dat het loutere gegeven dat Iraniërs in het buitenland gemonitord (kunnen) worden en daar politieke/areligieuze activiteiten hebben ipso facto met zich meebrengt dat zij bij terugkeer systematisch dreigen vervolgd te worden en de loutere monitoring en hebben van dergelijke activiteiten zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder op correcte gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoeker een verhoogd risicoprofiel heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andersluidende informatie neer.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te

komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofd niet aantoonde of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten. Waar verzoeker het gebruik van de landeninformatie door verweerder bekritiseert en stelt dat de beslissing meer dan een jaar later genomen is dan de COI die dateert van mei 2023, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf geen andere recentere landeninformatie bijbrengt die bovenstaande vaststellingen kan ontkrachten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker, die Iran legaal is uitgereisd (Verklaring DVZ van 23 februari 2021, p. 12), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Waar verzoeker het bronnengebruik van verweerder bekritiseert en aanvoert dat het rapport van mei 2023 onvoldoende actueel is, kan hij geenszins bovenstaande pertinente vaststellingen en analyse ontkrachten te meer hij geen andersluidende actuelere informatie bijbrengt die afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen. Zodoende toont verzoeker niet aan dat verweerders analyse en voorgaande vaststellingen niet meer correct zouden zijn.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier

blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad ook volgende terechte bevindingen tot de zijne:

“Tenslotte moet er nog verwezen worden dat hoewel u meermaals verwijst naar vrijheid (CGVS p. 10, 11, 12, 13), uit uw verklaringen blijkt dat u opgegroeide binnen een omgeving waarin u zichzelf kon ontplooien op uw eigen manier en waar het mogelijk was om buiten een conservatief verwachtingspatroon te treden (CGVS p. 7, 8). U stelt in dit kader dat dit niet echt een thema was Iran zolang je je gedraagt in het openbaar (CGVS p. 8). Voorts voegt u nog toe dat u ook nooit een nood had om uw religieuze opvattingen of levensstijl te verkondigen (CGVS p. 8). In voorgaand licht kan er dan ook niet ingezien worden waarom eventuele afwijken de opvattingen of levensstijl een probleem zouden vormen bij uw terugkeer. U blijkt immers reeds in het verleden volgens uw eigen normen en waarden geleefd te hebben en dit zonder problemen. Bijgevolg kan er niet ingezien worden dat u zich op heden, mits u in het openbaar respectvol of discreet op te stellen, uw leven volgens uw eigen wensen niet zou kunnen leiden.”

Volledigheidshalve treedt de Raad de commissaris-generaal nog bij waar die met reden motiveert dat de aangevoerde psychologische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen en zijn diagnose zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczgd of opzettelijk worden geweigerd.

Geheel ten overvloede stipt de Raad samen met de commissaris-generaal nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De overige door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten kunnen ten slotte geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel met zijn verwijzing naar persartikels inzake de politieke spanningen tussen Israël en Iran, de situatie van politieke opposanten inzake het repressief beleid in Iran en met de verwijzing naar reisadvies, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert. Immers dient de Raad een actuele beoordeling te maken van de nood aan internationale bescherming en is de verwijzing naar de ontwikkeling van verdere politieke spanningen tussen Iran en Israël op heden onvoldoende om te besluiten dat er heden in Iran daadwerkelijk een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger impliceert in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wijst de Raad erop dat het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland en België gericht is op nationale onderdanen en als advies geldt voor toeristische reizen en dus geenszins een beoordeling inhoudt van de veiligheidssituatie conform artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.8. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (tweede volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen alsook bijkomend werd gehoord op het CGVS. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Gelet op het voorgaande wordt evenmin een schending van de rechten van verdediging aangetoond.

2.2.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU